

Bezoek aan de gehandicapten conferentie in Merefa 20-7 t/m 22-7-2018

Woensdag 18-7 zijn Jan Huige en ik, Nelleke Wiskerke vertrokken om aanwezig te zijn bij de gehandicapten conferentie die vanuit Merefa georganiseerd wordt.

Over deze conferentie is in maart jl gesproken en heeft Stichting Mir Wam een geldbedrag ter beschikking gesteld. We zijn daarom ook van harte uitgenodigd om de conferentie te bezoeken.

Wegens een lange overstap in Kiev hebben we deze tijd gebruikt om een werkbezoek te brengen aan een school voor speciaal onderwijs.

Kiev

Het contact met deze school is ontstaan middels een artikel in de Gezins Gids van mei 2018. Daarin stond een artikel over een Nederlandse vrouw Arenda Vasylenko – van de Ree die getrouwd is met een Oekraïense man en naast 3 gezonde kinderen ook een zoon Petro heeft met syndroom van Down. Arenda heeft zich vanaf de geboorte ingezet voor ontwikkeling in onderwijs voor kinderen met syndroom van Down (verder genoemd Down)

Met haar heb ik contact gelegd met de vraag of ook haar zoon en zij als ouders de gehandicapten conferentie van juli in Merefa bezoeken. Dit bleek niet het geval maar hieruit voort kwam wel het contact en dit werkbezoek om een indruk te krijgen welk onderwijs er momenteel voor handen is in de Oekraïne voor de kinderen met Down.

We werden door Arenda hartelijk ontvangen, wegens vakantie waren er geen leerlingen aanwezig maar was er alle ruimte om informatie te ontvangen.

Indrukwekkend hoe dit onderwijs tot stand is gekomen en nu ook overheidserkenning heeft gekregen. Het heeft een lange weg afgelegd met veel werk en gebed.

In de school wordt er ook praktijkonderwijs gegeven en is er zelfs een eigen bakkerij waar kinderen met Down werken. De wens is om uit de winst van de bakkerij een lunchroom te openen waarbij kinderen met Down een volwaardige werkkring hebben. Dit alles gericht op zelfstandigheid bevordering en in de toekomst mogelijkheden voor begeleid zelfstandig wonen.

Na de bakkerij hebben we nog de Oekraïense vestiging van Zeelandia bezichtigd en met de man van Arenda, Andrey, gesproken.

Betrokken, gedreven en met vooral een duidelijke visie op kinderen met Down en hun perspectief komen bij beiden in alle facetten openbaar.

Andrey en Arenda hebben ons naar het vliegveld terug gebracht, maar er was veel oponthoud op de weg door een wegafsluiting. Het was maar de vraag of we het vliegtuig zouden halen.

Dat bleek inderdaad niet het geval te zijn, de boarding was 10 minuten gesloten en werd niet meer voor ons geopend. Dus stonden we daar.

Andrey en Arenda hadden zo het gevoel dat het niet goed ging dus kwamen ons na. Zij hebben uiteindelijk een lijnbusje geregeld die naar Charkov zou gaan. Over vriendschap gesproken ...

Dat werd dus 6 uur in een busje hobbelen ... maar goed de volgende vlucht zou pas de andere dag zijn met dan nog de vraag of we mee zouden kunnen. Dus besloten we om met de bus te gaan. Een nacht doorgebracht tussen slapen en waken met nog 15 anderen.

We kwamen om 3.40 uur veilig aan in Charkov waar Mischja uit Merefa op ons stond te wachten.

Bij Mischja thuis hebben we eerst nog wat gegeten en daarna naar bed.

Buitenom dit reis incident was het een goede waardevolle en zinvolle dag. We hebben materiaal gekocht om mee te nemen naar de gehandicapten conferentie.

Donderdag een rustige dag om te acclimatiseren. Nelleke heeft die tijd doorgebracht om een zakelijk verslag te schrijven voor het bestuur van Mir Wam over het werkbezoek en een mogelijk gevolg hierop. Jan is naar het kamp geweest waar de conferenties worden gehouden. Donderdag was er nog een conferentie voor ouders.

Gehandicapten conferentie in Merefá

Vrijdag zijn we om 10.00 uur naar het kamp gegaan. Jan overzag meer het grote geheel van de conferentie en heeft zich voornamelijk gericht op de ouders van kinderen met Down. Nelleke ging meer in op details en beleving.

De vorige avond was er al een grote groep van 30 doofstommen met familie en tolken aangekomen. Nelleke heeft zich vooral bij hen aangesloten om te ervaren wat de conferentie voor hen inhoudt. Wat me onder anderen bij blijft van deze dagen met doofstommen is de stilte in het communiceren. Er was uiteraard wel veel te zien en te beleven met de mensen en de gebaren. We hebben dan ook een aantal gebaren geleerd, met name de plichtplegingen in begroeten en wensen voor het eten. Maar ze hebben ook een heel mooi gebaar voor Christus. De gebarentaal die zij doen is niet internationaal, maar wordt wel in Rusland, Oekraïne en Russische Duitsers begrepen. Door het leren van gebaren ontstaat er contact, dat is zo super leuk. Daar heb ik echt van genoten. Maar doordat ik niet veel in woorden hoefde te communiceren gaf dat ook een stuk rust in mijn hoofd, ik hoefde niet continu te vertalen.

Om 10.30 uur was er een 1^e bijeenkomst rondom de Bijbel. We beginnen met gebed daarna wordt er gezamenlijk gezongen zowel in spraak als gebaren: 'Stromen van zegen'. De toespraak is interactief, er worden vragen gesteld die door de doofstommen in gebaren worden beantwoord, soms is er een enkele klank maar verder geen woorden m.u.v. de pastor die de toespraak houdt. Het tolken gaat gepaard met veel mimiek.

Daarna wordt er door een dove iets voorgedragen m.b.v. gebaren.

Opnieuw is er een toespraak maar nu door een dove, die 'vertaalt' wordt in spraak voor horenden. Hij begint er mee dat hij verheugd is hier te zijn, dat hij werk en huis achter zich gelaten heeft en blij is om broeders en zusters te ontmoeten. Verder noemt hij het thema van zijn toespraak: *verborgen plaatsen vanuit Jeremia 23:24 Zou zich iemand in verborgene plaatsen kunnen verbergen, dat Ik hem niet zou zien? spreekt de Heere; vervul Ik niet den hemel en de aarde? spreekt de Heere* en betreft daarbij Jona, hij kon zich niet verbergen; Jozua 7:21 over Achan, die spullen uit Jericho stal: Ik zag, kreeg lust, ik nam, maar wat niet verborgen kon blijven; Job 34:21 de ogen des Heere doorlopen de ganse aarde

Na deze toespraak wordt er nogmaals iets voorgedragen door een dove waarna iedereen een trui kan halen voor een opkomende bui met wind en regen. Dit is kortdurend maar de temperatuur zakt toch wel even een paar graden.

Opnieuw volgen toespraken. Eén daarvan gaat over 1Petrus 1:16 Zijt heilig want Ik ben heilig. Hij schildert dit vervolgens met een vogel die zich klaarmaakt om de reis aan te vangen. Voordien reinigt hij zijn vleugels omdat niets hem zou hinderen in zijn vlucht. Zo moeten ook wij ons reinigen, voorbereiden op onze reis.

Ondertussen is het 13.45 uur en wordt de bijeenkomst afgesloten met gebed. Iedereen staat met open ogen om het gebed te kunnen volgen wat in gebaren wordt vertaald. Dan is het tijd om te eten. Na het eten is er ruim de tijd om elkaar te ontmoeten, daarna doen ze gezamenlijk een spel. Door 2 mensen worden groepen gevormd d.m.v. steeds om de beurt iemand te kiezen. Daarna wordt er per groep een foto getoond (zeester, luchtballon, overgang van 2018-2019, zandloper, vos, zonnestelsel e.d.) wat ze moeten uitbeelden voor de andere groep die het moet raden. Wat zou het onder horenden een lawaai zijn, nu voltrekt zich dit in stilte met soms een klank van een doofstomme. Dat neemt niet weg dat er geen hilariteit ontstaat, iedereen geniet, dat is duidelijk te zien, ook het lachen gebeurt in stilte.

Na dit spel wordt er wat lekkers gedeeld door de leiding. En volgt er opnieuw een bijeenkomst rondom de Bijbel. Deze bijeenkomst is niet verplicht want wordt niet door iedereen waargenomen. Hetgeen ik meekrijg van de toespraak is dat Noach 120 jaar bezig is geweest aan het bouwen van de ark. Daar was hij ieder uur van de dag aan bezig, hoe mensen ook zeiden het is vruchteloos, hij ging door. Hij bestede zo zijn tijd aan de verkondiging van het Evangelie. Hoeveel tijd besteden wij aan de Heere en Zijn dienst. Daarbij ging de pastor uitrekenen hoeveel tijd wij overhouden, naast eten, slapen en werken, om ons te geven aan de Heere, doen wij dat ook? Of worden ook wij opgeslokt door internet of You tube. Laten wij de tijd liggen om onze naaste te winnen voor het Evangelie?

Andere gehandicapten die in de loop van de dag aankwamen met ouders waren kinderen met diabetes en een aantal met syndroom van Down en ook 1 jongentje met Spina bifida. In totaal waren er zo'n 7 gehandicapten met ouders. Ook diabetes rekenen ze in Oekraïne onder gehandicapten. Helaas was de opkomst zeer weinig. Er waren een aantal lichamelijk gehandicapten die er wel hadden willen zijn maar door ziekte of verzwakt door ondergane operaties of door andere omstandigheden verhindert waren.

Dus de eigenlijke doelgroep waar we voor gingen was er niet. Dan kom je er weer achter dat je je doel bij moet stellen en dat heeft even tijd nodig. Waar ligt dan wel onze taak en opdracht, wat kunnen we wel voor hen betekenen. We moeten leren dat zij het al fijn vinden dat er mensen zoals van Stichting Mir Wam deze conferentie bezoeken, dat bemoedigd hen. Zo in het 'klein' denken moeten we leren.

Voor hen is er die middag ook een bijeenkomst rondom de Bijbel Psalm 62: 1-3 *Een psalm van David, voor den opperzangmeester, over Jeduthun. Immers is mijn ziel stil tot God; van Hem is mijn heil. Immers is Hij mijn Rotssteen en mijn Heil, mijn Hoog Vertrek, ik zal niet grotelijks wankelen.* De vraag wordt gesteld 'hoe reageren wij in situaties'? Wie wil de Heere voor ons zijn.

Het is ter bemoediging om zo met ouders en kinderen bij elkaar te zijn en troost te ontvangen uit Gods Woord.

'sAvonds hebben we een bijeenkomst met alle ouders van kinderen met een handicap. Voor hen mocht ik een gedicht 'Zorgenkind' voorlezen dat werd vertaald in het Russisch.

Zorgenkind

God heeft ook jou aan ons gegeven,
niet zoals anderen, gaaf en recht.
Hij heeft voor jou een moeilijk leven
op deze aarde weggelegd.

We konden 't eerst maar niet begrijpen;
verbitterd waren w' in die tijd.
Berusting moest nog in ons komen.
Dat was er pas na een zware strijd.

En mocht ik weer opstandig vragen:
"och Heere, waarom doet G' ons dit aan?"
Als Hij ons zelf het maar helpt dragen,
kunnen we moedig verder gaan.

Dat, wat de mensen ook van je denken
God jou niet minderwaardig vindt.
Ook jou Zijn eeuwige vreugd kan schenken.
Dat is je moeders troost, mijn kind.

(Dichter onbekend)

Met de ouders van kinderen met Down is daarna gesproken over het beschikbare onderwijssysteem zoals in Kiev gegeven en voorhanden is en hebben het materiaal wat we gekocht hadden laten zien. Dat was nuttig en waardevol. Dan ontstaat er ook contact tussen ouders onderling over de verhoudingen op school. We hebben aangegeven dat ze met deze beschikbare middelen naar de school in hun dorp kunnen gaan en de leerkrachten wijzen op het voor handen zijnde materiaal om zo speciaal onderwijs te kunnen geven.

Visite kaartjes zijn uitgedeeld en gewezen op de seminar die in oktober gehouden wordt in Kiev over dit onderwijs.

Bij dit alles werden we ondersteunt door Nadia, een Duitse vrouw die Russisch spreekt. Zij is aanwezig op deze conferentie en hebben van haar vertaling dankbaar gebruik gemaakt.

Met alle kinderen heb ik mijn knutselwerkje gedaan dat ik in Nederland al voorbereid had. Ouders waarvan hun gehandicapte kind was thuis gebleven hebben zelf het knutselwerkje gemaakt om mee te nemen naar huis voor hun kind. Ontroerend hoe 2 vaders daar zitten te knutselen voor hun kind.

Zaterdag is de 2de dag van de conferentie.

Er wordt eerst met ons een vergadering gehouden met de organisator Anatoly en Mischja. Hierin werd gesproken over de extra bijdrage die we als Stichting Mir Wam nog bij ons hebben en over het onderwijs materiaal wat we meegenomen hebben uit Kiev. Dit overhandigen we aan de verantwoordelijke broeder Anatoly voor de gehandicapten in deze regio.

Er begint een morgenbijeenkomst rondom de Bijbel. Waren de bijeenkomsten gisteren gescheiden tussen doofstommen met tolken en ouders met kinderen met handicap, vanmorgen is het een gezamenlijke bijeenkomst.

Inmiddels is er een muzikant, Vasily, die ook componist is, uit Moldavië gearriveerd om deel te nemen en de conferentie te stichten door muziek. Samen met zijn vrouw en kinderen zijn ze er. Hij met gitaar en de piano was al aanwezig, de kinderen zingen. Hij geeft het Woord zingend door met pakkende liederen.

Zo heeft hij een lied over 'moeder' wat ze zingen en wat getolkt wordt, hier en daar wordt een traan van het gezicht van een moeder weggepinkt. Daarna volgt er een lied over de taak van de vader, het praten met zijn kinderen.

Ook aan Jan werd gevraagd om iets te vertellen over het werk van Stichting Mir Wam, en iets over zichzelf. Vervolgens houdt hij een korte toespraak in het Duits wat vertaald wordt door Nadia en zo weer overgezet wordt in gebaren. De toespraak is uit Psalm 89: 16 *Welgelukzalig is het volk, hetwelk het geklank kent; o Heere! zij zullen in het licht Uws aanschijns wandelen.*

Vervolgens werd er gevraagd of ook Nelleke iets over zich zelf wilde vertellen, om vervolgens nog samen te zingen Psalm 133.

Daarna is er pauze.

Die tijd benut ik om met ouders te spreken van welke het kind Spina bifida heeft. Zij zijn hier voor het eerst en wonen 300 km bij Merefa vandaan.

Mark kan niet lopen, maar heeft geen klompvoeten, en heeft een slechte zitbalans, zover ik begrijp door zenuwshade. Zijn heup is ook uit de kom en de arts weet niet of dat goed komt, de banden van zijn heup zijn slap. Artsen geven aan dat ze niet weten of een nieuwe operatie helpt. Maar nu is zijn ene been langer dan de ander en wel 3 cm. Zo zal hij nooit kunnen lopen, zijn heup en bekken zijn niet in balans. Zijn armen zijn wel goed ontwikkelt.

Hij is verstandelijk wel goed voor zover ik begreep. Er is wel een drain in het hoofd geplaatst wat door zijn hals loopt tot ver naar onder om vocht af te voeren. Daarom denk ik dat hij een waterhoofd heeft (gehad).

Ik kom er niet goed achter wat ze allemaal wel of niet aan trainen met de jongen gehad hebben maar momenteel niet, zoals ik begreep

Na het eten doen de doven weer een spel met elkaar. Ze moeten opdrachten doen bij verschillende onderdelen (van het leven) vanaf school, universiteit, winkel, werken, pensioen (op de universiteit moesten ze bv Bijbelteksten in de goede volgorde leggen en dat niet de gemakkelijkste teksten, bij werken kregen ze opdrachten zoals gedeelte van het terrein aanvegen en rommel verzamelen). Het is gewoon wel grappig om allemaal te zien en proberen te begrijpen wat ze doen, hoewel ik de kloe niet begrijp. Bijzonder vind ik dat jong en oud mee doet maar ook pubers en jonge mannen van ca. 40 jaar. Dan zie je hoe belangrijk ze het vinden om elkaar te ontmoeten en welke moeite ze er voor doen om daar 300-400 km voor te rijden.

Nelleke blijft zoveel mogelijk op het kamp om alles mee te maken, zo wordt je meer onderdeel van de groep en geen pottenkijker.

Na het spel komt een nog jonge man, getrouwd en 1 kind naar me toe en maakte contact met mij met de vraag of ik alles begreep omdat ik zo geïnteresseerd luisterde/keek. Heb gezegd dat ik er niets van maak. En zo raakten we aan de praat over welk werk ik en hij deed, gezinssamenstelling en natuurlijk de kerk. Hoe groot is de gemeente en dan kijken ze met grote ogen van zoveel (1500) mensen die we in Goes hebben. Hoeveel pastors (ouderlingen) heb je dan wel niet nodig. Maar hoe ga je uitleggen hoeveel ouderlingen en diakenen we hebben in gebaren. Het getal zal nog wel gaan, maar het ambt ... Als jij jou Bijbel pakt dan pak ik de mijne en zo hebben we de ambten opgezocht en uitgelegd. Wat mooi is het als ook op deze manier de Bijbel open gaat en je elkaar zo vindt.

Maar dan wordt ook de vraag gesteld hoe oud was je toen je je hart aan de Heere gegeven hebt. Dat is een vraag die altijd terug komt in gesprekken. Wie je ook bent, daar gaat het om. Toen hebben we samen de teksten gelezen die voor mij belangrijk zijn en waardoor de Heere gesproken heeft. Niet ik zocht de Heere maar de Heere zocht mij.

Zo zei hij als toepassing dat we hier wel gezamenlijk eten maar elkaar niet verstaan maar dat straks boven we gezamenlijk zullen eten en elkaar ontmoeten en elkaar verstaan. Dan zal de zonde van Babel teniet gedaan zijn.

Helaas was het toen etenstijd, daarom werd het gesprek afgebroken. Dat vond ik echt jammer, maar het was een hele mooie ontmoeting en dat alles rondom Gods Woord.

Ook met andere mensen leg je dan makkelijker contact want ze hebben gezien dat ik ook dingen duidelijk kan maken, al duurt het even.

Ondertussen worden kleine kinderen bezig gehouden met maken van bloemen van crêpe papier op een satéstokje. Hier heb ik nog even mee geholpen.

De jongens zijn sandalen aan het naaien/herstellen en als ze willen nog de zool vernieuwen maar zover komen ze niet.

Na het eten doen we nog even volleyballen maar dan is het voor mij tijd om met Mischja naar huis te gaan.

Zondag zijn we 'smiddags even nog op het kamp geweest maar toen waren er al veel mensen weg. Ook dit afscheid nemen gaat geruisloos. De een na de ander vertrekt met een vol busje.

Maar de ochtend- en avonddienst hebben we in de gemeente van Merefá gehouden, dat was fijn en we waren daarvoor uitgenodigd.

Jan hield een toespraak in het Engels over de Samaritaanse vrouw, dat werd getolkt door Sandy. Een man uit Oeganda die getrouwd is met een Oekraïense vrouw en hier al 20 jaar woont en werkt.

Daarna hebben we samen acapella Psalm 87 gezongen.

Zo zingt en musicceert ieder op zijn eigen wijze want ook in deze dienst was Vasily uit Moldavië aanwezig. Hij zei dat het niet belangrijk is op welke manier we musiceren als het maar tot Gods eer is.

De hartelijkheid waarmee we in de gemeente weer ontvangen zijn was bijzonder. Jan werd uitgenodigd bij zijn vrienden en kennissen en Nelleke bij die van haar. Ik ben daar niet op ingegaan want een beetje rust op de zondag vind ik fijner.

Maandagmorgen weer vroeg op en een voorspoedige reis gehad naar huis.

Omdat we 1 koffer niet konden meenemen hebben we die in Merefá laten staan. Jan had wel een handkoffer maar de meeste spullen gingen in de koffer van Nelleke. Deze werd hierdoor wel erg zwaar. Daarom hebben we boeken in onze handbagage gedaan. Zonder te weten waarom.

Bij het wachten om in te stappen in Charkov zaten we tegenover een Jood. Jan wilde aan hem de Bunyans Christenreize met veel illustraties geven. Toch heeft hij het niet gedaan omdat hij weinig ervaring heeft met hoe Joden hierop zouden reageren. Op de tussenstop in Kiev hadden we voldoende tijd om over te stappen. We hebben in een restaurant wat gegeten en gedronken. We raakten in een diepgaand gesprek. Toen het tijd was om naar de instap balie te gaan zouden we eerst naar de wc gaan. We gingen hier naar toe zonder er erg in te hebben dat we nog moesten betalen. Jan werd 'achtervolgt' door de ober tot in de wc. Toen Jan klaar was en zijn handen wilde wassen siste de ober: Why don't you pay. Na enige tijd drong het tot Jan door dat we nog niet hadden

betaalt voor het eten. Hij moest acuut meekomen en betalen, het dubbele. Om een lang verhaal kort te houden, hij hoefde niet het dubbele te betalen maar wel wat geven. Toen heeft Jan uit zijn handbagage de Christenreize in platen gehaald en gegeven, daar was hij mee tevreden. We moeten zulke dingen in een groot plan zien, veel hoger dan wij kunnen denken. Ook dit was niet bij geval maar moest zo gaan. De Heere doet wat Hij wil. Dan blijft er alleen gebed over of de Heere dit middel voor de man wil zegenen. Als we hierom deze reis moesten maken dan was het niet te vergeefs. Maar dat zal de eeuwigheid openbaren want wij zullen daar waarschijnlijk niet meer van horen.

